

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IX. Aliquando Reges ex officio novitates adversùs mores receptos
repellebant, si ex iis detrimentum regni sequeretur. Id factum à Carolo VII.
lege data, quæ extraneos à beneficiis removebat. Renuente ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

est à Ludovico XII. qui fuerat aliquot annis interruptus, Pragmaticæ Sanctionis usus, donec tandem paetis initis inter sedem apostolicam & Franciscum Regem, quæ Concordata vocantur, Libertates Ecclesiæ Gallicanæ & potestas regia ad tuendos canones pleno jure sancta sunt. qua de re inferius. Præter eum agendi modum, quo regium auxilium implorabatur, solenem etiam erat hoc seculo, à Pontificis decretis futurum Concilium provocare. de quo remedio appellationis dicetur capite x vi i. hujus libri. Ex iis quæ dixi colligere licet, Episcopos & Clericos in angustiis constitutos, tuitionem, patrocinium, & subsidium Regum implorasse, ut eos à Romanæ Curia novis rescriptis tuerentur. Principes verò duplex remedium adhibuisse, tum generali lege lata, quæ canonum executionem restitueret, quemadmodum B. Ludovicus & Carolus VI. & VII. se uterque gesserunt; tum etiam injuncta magistratibus cura, ut in singulis negotiis executionem illam impeditarent. His enim verbis Sanctionem suam concludit B. Ludovicus: *Vniversis iustitiariis, officiaris, & subditis nostris, ac locatenientibus presentibus & futuris, & corum cuilibet, prout ad eum pertinuerit, districtè precipiendo mandamus quatenus omnia & singula predicta diligenter & attentè servent, teneant, & custodiant, atque servari, tencri, & custodiri inviolabilitate faciant, ne aliquid in contrarium quovis modo faciant vel attinent, seu fieri vel attentari permittant, transgressores aut contra facientes juxta casus exigentiam tali pena plectendo quod ceteris deinceps cedat in exemplum.* Eadem est sententia Edictorum Caroli VI. & VII. quæ tamen id eximium habent, quod jure patrocinij, & per modum defensionis, hoc à Regibus nostris fieri docent, non autem per modum jurisdictionis quæ in Romanæ Curiae rescripta exerceatur.

I X. Non omittendum est Reges nostros aliquando, et si nullis precibus Ecclesia Gallicana interpellati essent, novitates à Romana Curia adversus antiquos mores introductas legibus suis & magistratum executione repulisse, ob detrimentum quod inde regni tranquillitatis inferri poterat. Exemplum sumendum est è Constitutione Caroli V. II. qua prohibetur ne alienigenæ, seu à regno extranei, ad beneficia in Galliis promoveantur. Ea tempestate, id est, anno millesimo quadringentesimo trigesimo primo (qui Pragmaticam Sanctionem antecedit) episcopatus & cetera beneficia à Pontificibus Romanis conferebantur passim hominibus non solum ignotis, & à regno extraneis, sed etiam hostium Gallici nominis

studiosis. unde & Regis arcana hostibus pandebantur s^epissime ; divini ministerij infrequentia , & pecuniarum transvectiones, multaque alia incommoda sequebantur ; præcipueque Gallorum offensio , qui præmia virtutis & scientia ab exteris invadit aequo animo ferre non poterant. Ob eas cauſas à decessoribus suis constitutum fuisse refert Carolus ne beneficia alii quam Gallicæ reipublicæ civibus conferrentur. Quod Carolus VI. coacto utriusque ordinis procerum consilio nova constitutione iterum decrevit, quam Concilio Constantiensi & Martino Papæ edidit, ut ipsi Regis desiderio se hac in parte accommodarent. Carolus VII. post obitum patris idem Edictum renovavit, & à Martino V. ejus successore suppliciter multoties contendit ut ejus Edicti rationem haberet. Quod cùm illi insuperhabuissent, perniciem quæ regno ex eo capite inferebatur amoliendam ratus, totum istud negotium ad suam auctoritatem revocavit ; iusisque edito perpetuo ne in posterum ulla beneficia alienigenis conferrentur, vetuit Ecclesiarum Prælatis ne quem extraneum à regno ad ea obtinenda admitterent in vim Bullarum quæ illis essent inditæ, aut alio quovis modo ; præcepitque magistratibus ut Bullarum retentione, bonorum capione , & mulctis inflictis adversus contumaces insurgerent. Nullum privilegium sibi suisve decessoribus eam ob rem concessum Carolus allegat ; quin potius de Pontificum contradictione conqueritur. Quare observatio Glossatoris Pragmaticæ Sanctionis, que solâ famâ apud illum constabat, est sublestæ fidei : *Vi ferunt, inquit, Rex Francie habet privilegium quod exterrit & alienigena non potest beneficiari in suo regno sine ejus permissione.*

X. Statim alicui videbitur hæc constitutio jus canonicum evertere, non autem asserere, & patrocinio regio, quod canonibus & decretis Romanorum Pontificum debetur, esse contraria. Etenim Innocentius III. exagitata asperioribus verbis & damnata Thomæ Mauroceni Veneti Patriarchæ CP. promissione sacramento firmata, que Venetis popularibus suis post expugnatam Constantinopolim caverat se nulli præbendas sanctæ Sophia collaturum nisi Venetis, qui Patriarcham suæ gentis in futurum eligerent, præcipit ut viros literatos, & alias idoneos, undecunque originem duxerint, in illa Ecclesia instituat. Sed constitutio Innocentij magna æquitate nititur in sua specie. Cum enim à Francis, licet ope Venetorum, urbis regia capta fuisset, pacis publica intererat ne ad Venetii traxerit angustias, ex-